

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **T. P. D.**
státní příslušnost Vietnam
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2020, č.j. CPR-22423-14/ČJ-2019-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2020 č.j. CPR-22423-14/ČJ-2019-930310-V230 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) změněno rozhodnutí ze dne 10. 5. 2019, č.j. KRPA-485875-30/ČJ-2018-000022 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), a to v části, kterým byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky, tak, že byla nově stanovena tato doba na 6 měsíců; ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 7. 7. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 3, § 4 odst. 2, 4, § 6 odst. 1, § 7 odst. 1, 2, § 8 odst. 1, § 68 odst. 3 správního řádu a s ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný sám tato ustanovení porušil, neodstranil nezákonnost a nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí, nedostatečně je přezkoumal, a tím své rozhodnutí zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalovaný se neřídil právním názorem soudu, který dříve vydané rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k novému posouzení; opakovaně se nevypořádal s nezákonností rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce nesouhlasil s tím, že bylo nezbytné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, poukázal na velmi krátké protiprávní jednání žalobce v rozsahu pár hodin, dále měl za to, že správní orgány dostatečně neodůvodnily zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Poukázal na to, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezohlednil partnerský vztah žalobce s jeho nynější přítelkyní, se kterou žalobce podal žádost o přechodný pobyt na území České republiky, tuto skutečnost odmítl jakkoli zhodnotit, což je v rozporu též s ust. § 2 odst. 3, 4, § 4 odst. 4 a § 7 odst. 2 správního řádu. Citoval příslušnou pasáž napadeného rozhodnutí na str. 7 - 8, vytýkal žalovanému, že přítelkyni žalobce nepředvolal k výslechu, aby postavil najisto skutečnosti ohledně vztahu se žalobcem, a to přesto, že žalobce její existenci žalovanému sdělil a jeho přítelkyně se svou účastí v řízení souhlasila. Z těchto důvodů považoval tvrzení žalovaného o tom, že „...z pohledu délky vztahu se nemůže jednat o trvalý partnerský vztah“ za nepodložené, jde o domněnku, ke které nejsou ve správním spise žádné podklady, žalovaný neučinil nic, aby tuto domněnku objasnil, a nezjistil tak náležitě skutkový stav. V důsledku toho nemohla být náležitě zhodnocena ani přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k porušení čl. 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod a tedy i ústavního pořádku České republiky. V této souvislosti dále uvedl, že odvolací orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, zejména pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života žalobce, existenci partnerky žalobce měl žalovaný zohlednit jako novou skutečnost, striktní výklad ust. § 82 odst. 4 správního řádu by byl přepjatým formalismem, neboť u partnerského vztahu nelze zvolit správný čas, kdy takovou skutečnost správnímu orgánu sdělit. Dále namítal, že žalovaný neumožnil partnerce žalobce uplatnit práva účastníka řízení, čímž porušil ust. § 2 odst. 4, § 4 odst. 1, 4 správního řádu, neboť je veřejný zájem na tom, aby všechny dotčené osoby mohly náležitým způsobem uplatnit svá práva v řízení. Rovněž došlo k porušení ust. § 6 odst. 1, účastníkům řízení tak mělo být umožněno, aby uplatňovaly nové skutečnosti. Shrnutí, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatečné zjištění skutkového stavu.

5. Namítal, že pokud by žalovaný postupoval zákonným způsobem, musel by dojít k tomu, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění je zjevně nepřiměřené, bylo na místě řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, jak již jednou bylo v případě žalobce učiněno právě pro rozpor případného vyhoštění s ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukazoval na to, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, což žalovaný nereflektoval. Pokud již dříve bylo shledáno, že správní vyhoštění by nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce, muselo by dojít ke změně okolností, resp. správní orgán ukládající nově správní vyhoštění by své rozhodnutí musel zvláště precizně odůvodnit a sdělit, proč už dle jeho názoru o nepřiměřený zásah nejde. K tomu by však řádně musel zjistit skutkový stav, což v daném případě neučinil, existenci přítelkyně žalobce z hlediska přiměřenosti opatření nehodnotil, správní vyhoštění pak nelze vydat. Shrnutí, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a neadekvátní okolnostem případu, a to i z hlediska délky správního vyhoštění.
6. Tvrdil, že došlo k porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 odst. 2 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-31.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné a přezkoumatelné, je z něj patrné, proč bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

9. Měl za to, že v napadeném rozhodnutí se řádně vypořádal též s otázkou přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, což potvrdil též Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 16 A 75/2019-19 ze dne 15. 1. 2020. Dle tohoto rozsudku byla délka uloženého správního vyhoštění žalovaným opětovně snížena a nově uložena v zákonném rozpětí. Byl přesvědčen, že v daném případě nelze od správního vyhoštění upustit, jedná se o přiměřené opatření.
10. S ohledem na výše uvedené se domníval, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu a závěrech neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Žalobce se dne 31. 12. 2018 dostavil na oddělení pobytových kontrol odboru cizinecké policie ohledně toho, že na území ČR pobývá nelegálně, v cestovním pase měl vylepen výjezdní příkaz s platností od 3. 12. 2018 do 29. 12. 2018. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení. Do protokolu žalobce uvedl, že v ČR je hlášen na adrese Č. Ch. Na policii se dostavil z důvodu, že by chtěl získat vízum, aby mohl v ČR nadále žít se svou rodinou. Je si vědom, že v ČR nemá oprávněný pobyt, do Vietnamu se však vrátit nechce, neboť tam již nikoho nemá, v ČR oproti tomu žije jeho sestra, má zde také přítelkyni a syna, ke kterému má vyživovací povinnost. Žije ve společné domácnosti se synem a přítelkyní na adrese Š. Ch. V ČR má půjčku u banky, dále má dluhy z období, kdy byl ve výkonu trestu. Je zdravý. Žalobce doplnil, že v případě vydání rozhodnutí o vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žalobce na podporu svých tvrzení doložil potvrzení o studiu syna, doklad o zajištění ubytování a doklad o tom, že mu sestra přispívá na výdaje 4 000 Kč, neboť žalobce nepracuje.
13. Správním orgánem I. stupně byla následně ověřována pravdivost tvrzení žalobce provedením kontroly na jím uvedené adrese Š. Ch. Dne 5. 2. 2019 nebyl na uvedené adrese nikdo zastížen, bylo však zjištěno od sousedky, že na místě bydlí přítelkyně žalobce se synem a ještě jedním mužem, kterým však není žalobce. Dne 7. 2. 2019 byla proto provedena kontrola znovu, přičemž byla zastížena přítelkyně žalobce, která uvedla, že na uvedené adrese bydlí s nimi ještě strýc, který je však aktuálně ve Vietnamu, žalobce tam nebydlí, pouze občas ji a syna navštěvuje, bydlí údajně u své sestry, které vypomáhá v obchodě.
14. Dne 31. 3. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS47757 se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobci mohla v případě návratu hrozit vážná újma, nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání. Dále bylo zjištěno, že žalobce v ČR pobývá od roku 2002, přičemž zde byl i opakovaně ve výkonu trestu (konkrétně v období od 11. 5. 2010 do 29. 6. 2012 a od 10. 10. 2013 do 29. 11. 2018). Samotná existence vztahu vyhošťované osoby s občany třetích zemí ani případné sdílení společné domácnosti, neznamená automaticky nemožnost vycestování cizince. Pouze zcela výjimečné případy lze přitom považovat za takové, že by mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků ČR, jedná se pouze o

osoby v dlouhodobém manželství či rodiny s dětmi. Případ žalobce správní orgán za takto výjimečný nepovažuje. Předně nepovažuje za zásadní jeho rodinné ani soukromé vazby, neboť jeho vztah nepochybně není příliš vážný, pokud bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce s přítelkyní a synem ani nesdílí společnou domácnost. Na výchově syna se proto podílí pouze omezeně v rámci občasných návštěv, nadto po dobu výkonu trestu se žalobce na výchově syna také podílet nemohl. Nepochybně tedy sice dojde k jistému zásahu do jeho soukromých a rodinných poměrů, avšak tento zásah nepovažuje správní orgán za nepřiměřený. Je zároveň možné, aby případně jeho přítelkyně i se synem odjeli i s žalobcem do Vietnamu.

15. Žalobce se následně vyjádřil podáním ze dne 18. 4. 2019 k podkladům pro rozhodnutí. Žalovaný by podle něj neměl pominout dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a měl by se naopak zabývat otázkou přiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce uvedl, že má na území ČR hluboké rodinné vazby, žije zde jeho přítelkyně N. T. P. a nezletilý syn D. T. T. N., se kterými žalobce sdílí společnou domácnost. Navrhl, aby si správní orgán vyžádal stanovisko příslušného OSPOD. Dále uvedl, proč nebylo možné jej zastihnout při pobytových kontrolách na jím uvedené adrese. Sestřenice žalobce provozuje obchod s potravinami, její děti onemocněly a žalobce proto bydlel tři týdny u ní a pomáhal jí s péčí o děti, zatímco ona byla v obchodě. Zdůraznil, že se takové jednání může zdát českému občanovi zvláštní, ovšem ve vietnamské kultuře je něco takového zcela obvyklé a v souladu s jejich morálními hodnotami.
16. Dne 10. 5. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dva roky. Počátek této doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle správního orgánu I. stupně bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce pobýval nejméně ode dne 30. 12. 2018 do 31. 12. 2018 na území ČR neoprávněně, dne 3. 12. 2018 byl vydán výjezdní příkaz s platností do 29. 12. 2018, avšak cizinec v době jeho platnosti nevycestoval. Při zvážení všech skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, rodinnou situací žalobce se zabýval na stranách 3 - 5 rozhodnutí. Uvedl, že v ČR sice žije žalobcova sestra, přítelkyně a syn, avšak vztah se synem není takového charakteru, jak nastiňoval žalobce, neboť bylo zjištěno, že byl žalobce několik let (2010-2012 a 2013-2018) ve výkonu trestu. Zároveň správní orgán I. stupně podotkl, že žalobci nic nebrání realizovat své rodinné vazby ve Vietnamu, kam se může s celou rodinou přesunout. Správní orgán I. stupně tedy zohlednil vztah k přítelkyni a synovi, dobu jejich společného soužití i možnost zpětné integrace, nedovodil, že by vycestováním žalobce došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte. Měl za to, že žalobce v ČR nedosáhl takového stupně integrace, který by mohl vyloučit jeho vycestování. Konstatoval tvrzení žalobce, dle kterého vycestuje dobrovolně a dále poukázal na možnost žalobce opatřit si po vypršení správního vyhoštění povolení k pobytu. Relevantní neshledal správní orgán I. stupně ani skutečnost, že žalobce ve Vietnamu nemá zázemí a naopak v ČR má dluhy. Nepominul ani fakt, že žalobce v ČR

páchal trestnou činnost. Doba vycestování byla správním orgánem I. stupně stanovena v dolní hranici zákonného opatření na dva roky, a to s ohledem na závažnost jednání žalobce, kdy bylo zjištěno, že neoprávněně pobýval na území ČR nejméně od 30. 12. 2018 do 31. 12. 2018 a dne 3. 12. 2018 byl vydán výjezdní příkaz. Správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se žalobce sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, po celou dobu řízení s ním spolupracoval a vycestuje dobrovolně. Na druhou stranu však zohlednil, že se žalobce dostal do stavu nelegálního pobytu vědomě a patrně účelově. Správní orgán přihlédl též k tomu, že žalobce na území ČR neoprávněně pobýval poprvé.

17. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání mimo jiné uvedl, že ukončil partnerský vztah s přítelkyní a nově je jeho družkou občanka ČR, předem přitom vyloučil, že by mohl tento vztah navázat účelově. K prokázání rodinných vazeb navrhl žalobce provést výslech své nové přítelkyně paní T. H. S. Podle žalobce je nepřiměřené, aby za protiprávní jednání (neoprávněný pobyt v délce jednoho dne) mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let. Zároveň žalobce namítal, že v obdobném případě správní orgán vyslechl manželku i děti účastníka řízení, pokud bylo v dané věci postupováno rozdílně, je rozhodnutí nezákonné, nadto bylo v tomto jiném případě uloženo vyhoštění pouze na tři měsíce. Rozhodnutí podle žalobce představuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života a je nepřezkoumatelné.
18. Dne 5. 11. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230, kterým bylo částečně změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že doba po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla nově stanovena na 1 rok, ve zbylé části bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění žalovaný shledal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečných skutkových zjištění, která byla potvrzena příslušnými podklady. S ohledem na skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce na území ČR byl počínaje dnem 30. 12. 2018, stanovil žalovaný dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, na jeden rok. Tato doba je podle žalovaného zcela přiměřená, a to nejen k délce protiprávního jednání cizince, ale i s přihlédnutím ke všem okolnostem, a zároveň koresponduje i s rozhodnutími v obdobných případech. Žalovaný dále konstatoval, že pro posouzení existence důvodů, které by mohly vycestování znemožnit, bylo vyžádáno závazné stanovisko.
19. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce žalovaný uvedl, že se zabýval všemi relevantními skutečnostmi, a to ve prospěch i v neprospěch žalobce, opatřil si dostatečné podklady a své závěry řádně odůvodnil. Poukázal na to, že žalobce v ČR sice byl 17 let, avšak do společnosti se neintegroval, neboť byl opakovaně ve výkonu trestu, což svědčí o opakovaném porušování právních předpisů ČR z jeho strany, sám žalobce svým protiprávním jednáním založil riziko, že bude nucen opustit syna. Žalovaný neshledal deficity postupu správního orgánu I. stupně, pokud jde o posouzení rodinných vazeb žalobce, který má v ČR sestru, partnerku a syna, přičemž v rámci správního řízení bylo zjištěno, že s partnerkou a synem ve společné domácnosti nežije, ačkoli to uvedl. K námitce nezohlednění délky neoprávněného pobytu žalovaný konstatoval, že žalobce se dne 3. 12. 2018 dostavil na OAMP, kde mu byl vylepen výjezdní štítek

s platností od 3. 12. 2018 do 29. 12. 2018, čímž byla žalobci dána možnost zcela bez následků opustit území ČR. Žalobce v uložené lhůtě nevystoval, čímž porušil právní řád ČR a naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c bodu 2 zákona o pobytu cizinců. I přesto, že se dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, nebyla nikterak snížena společenská škodlivost jeho jednání. Uložit žalobci správní vyhoštění bylo proto podle žalovaného namístě. Nebylo též zjištěno, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. Podle žalovaného je vždy potřeba šetřit proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. K tomu žalovaný podotkl, že žalobce doplnil skutečnost ohledně své nové partnerky až po vydání rozhodnutí, neboť v reakci na výzvu ze dne 18. 4. 2019 ji neuvedl. Žalovaný konstatoval, že se nemůže jednat o trvalý partnerský vztah a vyloučil, že by byly splněny podmínky pro to, aby mohla být nová partnerka žalobce účastnicí řízení. Pokud tento vztah vznikl během řízení, bylo na místě, aby se nová partnerka svých práv domáhala tehdy, pokud až po něm, pak podle žalovaného musela nutně počítat s možnými následky v souvislosti se správním vyhoštěním žalobce.

20. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 1. 2020 č.j. 16 A 75/2019-19 rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č.j. CPR-22423-3/ČJ-2019-930310-V230 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), přiznal žalobci proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč (výrok II.). V odůvodnění shledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí, a to s ohledem na skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce trval velice krátkou dobu, tedy pouhý jeden den, navíc den 29. 12. 2018, kdy žalobci končil platný výjezdní štítek, připadl na sobotu a žalobce se ke správnímu orgánu dostavil sám hned v pondělí. Délku neoprávněného pobytu žalobce považoval za zásadní pro posouzení závažnosti jeho protiprávního jednání. Pole názoru zdejšího soudu však správní orgán I. stupně ani žalovaný takové posouzení dostatečně neprovedli. Uvedl, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, by mělo být ze strany správních orgánů vždy srozumitelně a adekvátně odůvodněno tak, aby bylo dostatečně seznatelné, na základě jakých úvah bylo rozhodnutí učiněno a na základě jakých skutečností bylo rozhodováno, a tedy aby byly naplněny požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu. Soud shledal, že: *„odůvodnění správního orgánu v dané věci obsahuje alespoň výčet skutečností, ke kterým bylo při rozhodování přihlíženo, v odůvodnění rozhodnutí žalovaného však potřebné náležitosti zcela absentují. Žalovaný pouze obecně uvedl, že dobu snižuje na jeden rok, přičemž tato doba je podle něj přiměřená s přihlédnutím ke všem okolnostem a považuje ji rovněž v souladu s rozhodnutími v obdobných případech. Takové odůvodnění postrádá jakoukoli vazbu na případ žalobce, neboť je nekonkrétní a není z něj zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností či úvah žalovaný k uvedeným závěrům dospěl. Příklad žalobce přitom vyžadoval zejména v tomto ohledu značnou pozornost, neboť bylo nutno zkoumat přiměřenost doby vyhoštění s ohledem na délku neoprávněného pobytu žalobce. Zejména pokud ve správním řízení žalobce argumentoval jiným rozhodnutím o vyhoštění, ve kterém správní orgán měl dobu zákazu pobytu posoudit odlišným prizmatem přiměřenosti. K tomu soud podotýká, že stanovená doba byla sice žalovaným snížena, avšak i nově uložená délka jeden rok je s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce neadekvátní a neúměrná. Rozhodnutí žalovaného je proto v tomto ohledu nepřiměřené. Pokud jeden den neoprávněného pobytu zakládá*

vyhoštění na 1 rok, soud si neumí představit dobu zákazu pobytu při deseti a více násobku doby neoprávněného pobytu. Zákonem stanovenému rozpětí doby zákazu pobytu musí odpovídat závažnost protiprávního jednání, jež bude u neoprávněného pobytu dána zejména délkou takového pobytu. Je proto na žalovaném, aby v souladu s kritériem závažnosti protiprávního jednání stanovil proporcionalitu doby neoprávněného pobytu a doby zákazu pobytu.“

21. Soud dále s odkazem na ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zkoumal, zda správní orgány obou stupňů náležitě zjišťovaly okolnosti týkající se příslušných zákonných kritérií, dle jeho názoru se žalovaný v tomto směru podrobně zabýval závěry správního orgánu I. stupně, které posoudil a náležitě odůvodnil, vyjádřil se ke všem z možných uvedených dopadů a přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným žalobcem.
22. Shledal, že správní orgány neopomenuly zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, v tomto směru považoval jejich zjištění za dostatečná, oproti tomu tvrzení žalobce ohledně jeho rodinného života a soužití a partnerkou a synem považoval za nevěrohodná až účelová, když žalobce se synem a partnerkou nebydlel, chodil tam pouze na občasné návštěvy, navíc byl opakovaně ve výkonu trestu a sám zavinil, že se synem nemohl dostatečně vídat. Shledal, že vyhoštění sice bude znamenat zásah do rodinného života žalobce, nejedná se však o zásah nepřiměřený, závěry správních orgánů považoval za správné a dostatečně odůvodněné. Zabýval se též tvrzeními žalobce ohledně jeho nové přítelkyně, měl za to, že vztah k původní partnerce nelze s ohledem na tuto okolnost považovat za jakkoli hluboký, zároveň ani vztah k partnerce nové nepovažoval za důvod znemožňující vycestování žalobce. Ve shodě s žalovaným poznamenal, že žalobci nic nebrání, aby po vypršení správního vyhoštění svůj pobyt v ČR opět legalizoval nebo aby svůj rodinný život nadále realizoval v zemi původu. Soud neshledal porušení mezinárodních závazků, ani Úmluvy o právech dítěte. Dospěl k závěru, že rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Předmětné rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění doby zákazu pobytu i pro nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti doby zákazu pobytu a uložil žalovanému, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s námitkami odvolání a uvedl důvody, které jej vedly ke stanovení adekvátní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států.
23. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 7. 2020, v jeho odůvodnění žalovaný vyšel ze shora uvedeného rozsudku Městského soudu, vzal v potaz skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce trval dne 30. 12. 2018 a s ohledem na proporcionalitu rozhodnutí odlišně od správního orgánu I. stupně stanovil dobu, kdy nelze žalobci umožnit na území členských států EU, na 6 měsíců. Shledal, že se jedná o dobu přiměřenou délce protiprávního jednání a všem okolnostech, za kterých se žalobce tohoto jednání dopustil. V této souvislosti (k námitce nezohlednění neoprávněného pobytu) dále uvedl, že žalobci byla prokazatelně dána možnost opustit území České republiky, a to do 29. 12. 2018, bez jakýchkoli následků pro případný budoucí vstup na území ČR a států EU, což však žalobce nesplnil a porušil tím zákon o pobytu cizinců, když vědomě pobýval na území ČR po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, čímž

naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 daného zákona. Společenskou škodlivost tohoto jednání nesnižuje ani fakt, že se následujícího dne dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně. Zároveň konstatoval, že nebyl zjištěn nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že maximální doba, kterou mohl uložit, činí tři roky, doba dvou let uložená správním orgánem I. stupně je v její horní polovině, žalovaný tuto dobu změnil na 6 měsíců, a to s ohledem na délku neoprávněného pobytu (1 den). Měl za to, že se nejedná o dobu zanedbatelnou s ohledem na skutečnost, že žalobci byl vylepen výjezdní příkaz do 29. 12. 2018 a žalobce měl dobu 25 dnů na vyřízení svých soukromých věcí a splnění povinnosti opustit ČR. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, námitku nepřiměřenosti tak nepovažoval za důvodnou.

24. K námitce týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se touto přiměřeností dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil. Doplnil, že žalobce sice pobýval na území České republiky 18 let, avšak do české společnosti se neintegroval, nerespektuje její zákony, byl odsouzen za úmyslný trestný čin a strávil více než 7 let ve výkonu trestu odnětí svobody. Musel si být vědom, že riskuje ztrátu svého pobytového oprávnění a možnosti setkávat se svým nezletilým synem, poukázal na to, že žalobce se svým synem a jeho matkou nebydlí, pouze ho občas navštěvuje. Podrobně rozebral tvrzení žalobce ohledně jeho rodinného života, uvedl, že je považuje za nevěrohodná, svůj názor odůvodnil a uzavřel, že rozhodnutí sice bude znamenat zásah do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nejedná se o zásah nepřiměřený. Zabýval se otázkou nového partnerského vztahu žalobce s občankou České republiky, zopakoval svou argumentaci z předchozího rozhodnutí ze dne 5. 11. 2019, kdy dospěl k závěru, že se z pohledu délky vztahu nemůže jednat o trvalý partnerský vztah. Doplnil, že v případě, že tento vztah byl navázán v průběhu odvolacího řízení, pak žalobce a paní S. museli počítat s možností, že se jejich potenciální rodinné vazby budou realizovat mimo území ČR. Nejedná o trvalý partnerský vztah a nenaplnuje podmínku dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené tudíž není nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce a jeho partnerky paní T. H. S.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území

smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.“

27. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
28. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
29. Z výše uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že správní orgán při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí není vázán pouze tím právním názorem soudu, který byl vysloven jako důvod zrušení, ale též názorem, který soud zaujal ohledně námítky vyhodnocené jako nedůvodné. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, čj. 2 Afs 80/2008-67: *„Právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozhodnutí je závazný pro správní orgán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje. To však neznamená, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i kasační stížností proti novému rozhodnutí krajského soudu. Opačný přístup by totiž vyloučil možnost přezkoumání právního názoru krajského soudu vysloveného v jeho neprospěch v kasačním řízení.“* A dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, dle kterého: *„Jestliže krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán (a neshledal jím žalobní námitku důvodnou), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu). Neznamená to však, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i v kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu.“*
30. Městský soud v Praze se k žalobní námitce zabýval v první řadě otázkou, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval právní názor vyslovený zdejším soudem v rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č.j. 16 A 75/2019-19, a dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vytyčené požadavky naplnil.
31. Soud vytkl žalovanému zejména skutečnost, že jeho rozhodnutí je nezákonné z důvodu nepřiměřené doby zákazu pobytu, a to s ohledem na velmi krátkou dobu

neoprávněného pobytu, a zároveň též nepřezkoumatelné, neboť žalovaný tuto dobu zákazu pobytu řádně neodůvodnil.

32. V souladu s právním názorem Městského soudu se žalovaný za nezměněných skutkových okolností v napadeném rozhodnutí znovu zabýval posouzením závažnosti protiprávního jednání žalobce, a to zejména na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde poukázal na to, že samotná doba neoprávněného pobytu je sice velmi krátká, ale je nutné brát v úvahu, že již před tím obdržel žalobce výjezdní příkaz (do 29. 12. 2012), byla mu poskytnuta doba 25 dnů na obstarání jeho záležitostí, svou povinnost však přesto nesplnil a dobrovolně z České republiky nevystoval. Tyto okolnosti považoval žalovaný za podstatné při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce, když ani dobu jednoho dne nepovažoval za zanedbatelnou. Dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017-29, kdy tento soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce 1 dne, když cizinec překročil 14 denní délku pobytu dle schengenského víza. Žalovaný rovněž vzal v úvahu, že maximální doba správního vyhoštění, kterou by mohl uložit, činí 3 roky, a s ohledem na shora uvedené okolnosti tuto dobu stanovil na 6 měsíců, tedy odlišně od správního orgánu I. stupně, který tuto dobu stanovil na dva roky.
33. Městský soud v Praze shledal, že 6 měsíční doba stanovená žalovaným v napadeném rozhodnutí je závažnosti posuzovaného jednání žalobce přiměřená, v dané věci převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce, který se uvedeného protiprávního jednání dopustil zcela vědomě a neučinil nic proto, aby splnil povinnost vycestovat uloženou mu výjezdním příkazem.
34. Zároveň žalovaný napravil též nedostatky spočívající v nepřezkoumatelnosti, neboť napadené rozhodnutí je opřeno o dostatek relevantních důvodů, úvahy zde obsažené jsou srozumitelné, konzistentní a je z nich zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.
35. Pro úplnost je nezbytné uvést, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přímo nereagoval na námitku uvedenou v odvolání žalobce, který odkazoval na jiné rozhodnutí správních orgánů, kdy bylo uděleno správní vyhoštění v délce 3 měsíců. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však správní orgán nemusí nezbytně reagovat na každou dílčí námitku stěžovatele, pokud je rozhodnutí jako celek jasné, určité a srozumitelné, je z něj zřejmé, z jakých podkladů a skutečností správní orgán vycházel, jak tyto vyhodnotil a jaké k nim zaujal stanovisko a z jakých důvodů přistoupil ke zvolenému opatření. V posuzovaném případě rozhodnutí tyto požadavky splňuje, žalovaný v něm rovněž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou v dané věci použil.
36. K námitce, že správním vyhoštěním bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, soud sděluje, že touto argumentací se již Městský soud v Praze podrobně zabýval v rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č.j. 16 A 75/2019-19. Zdejší soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce ohledně společného soužití s partnerkou a synem jsou nevěrohodná, popř. účelová, dle zjištění správních orgánů žalobce u partnerky a syna nebydlel a pouze je občas navštěvoval, nadto strávil řadu let ve výkonu trestu, je proto čistě jeho zaviněním, pokud se se synem nemohl dostatečně vidat. S ohledem na to dovodil, že správní orgány obou stupňů se okolnostmi

rodinného života žalobce zaobíraly dostatečně, jejich rozhodnutí jsou správná a dostatečně odůvodněná, ve shodě s těmito orgány konstatoval, že vyhoštění sice bude znamenat zásah do rodinného života žalobce, nejedná se o však zásah nepřiměřený. Pokud jde o vztah žalobce k jeho nezletilému synovi, neshledal, že by došlo k porušení mezinárodních závazků ČR, ani porušení Úmluvy o právech dítěte. Rovněž dospěl k závěru, že zde není žádná překážka, která by bránila vycestování žalobce do Vietnamu. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vychází z identické skutkové situace, nemá soud důvod se od tohoto posouzení jakkoli odchýlit a na argumentaci obsaženou v daném rozsudku zcela odkazuje, námitka žalobce je nedůvodná. Nutno ještě doplnit, že žalobce v současné době ani netvrdí, že by se synem a jeho matkou bydleli ve společné domácnosti. Syn žije v Ch. a žalobce podle jeho tvrzení v P.

37. V této souvislosti dále žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav s ohledem na existenci nového partnerského vztahu s paní T. H. S. (občankou EU), tuto skutečnost dle jeho názoru nijak nezohlednil, v důsledku čehož došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

38. Soud k tomu sděluje, že již v žalobě proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019 žalobce namítal, že je rodinným příslušníkem občana EU, kterým je jeho přítelkyně, přičemž správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud v Praze se již v rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č.j. 16 A 75/2019-19, zabýval též otázkou, zda se žalovaný s danými tvrzeními žalobce ohledně nového partnerského vztahu řádně vypořádal, a v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení. V napadeném rozhodnutí pak byly tyto otázky žalovaným posouzeny zcela shodně, jako v rozhodnutí předchozím. Městský soud v Praze, proto na tomto místě na argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 15. 1. 2020, č.j. 16 A 75/2019-19, zcela odkazuje, přičemž neshledal důvod se od ní odchýlit, a to tím spíše, že původním rozhodnutím ze dne 5. 11. 2019 byla stanovena doba vyhoštění na 1 rok, zatímco v napadeném rozhodnutí byla stanovena doba 6 měsíců. Nad rámec soud pouze uvádí, že žalovaný existenci paní T. H. S. nijak neopominul, tvrzení žalobce zhodnotil dostatečně, dospěl však k závěru, že ani tyto okolnosti neopodstatňují závěr, že by mělo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a že by tudíž žalobce nemohl vycestovat. Žalovaný uzavřel, že se z pohledu délky vztahu nemůže jednat o trvalý partnerský vztah s tím, že se žalobce dne 18. 4. 2019 vyjadřoval ve věci a tuto skutečnost neuvedl (naopak tvrdil, že žije ve společné domácnosti s matkou jeho nezletilého syna v Ch., obsah závorky doplněn soudem), a v případě, že tento vztah byl navázán v průběhu odvolacího řízení (poprvé je vztah s paní S. zmíněn v doplnění odvolání ze dne 10. 6. 2019), pak žalobce a paní S. museli počítat s možností, že se jejich potenciální rodinné vazby budou realizovat mimo území ČR. Žalovaný s ohledem na výše uvedené hodnotil nový partnerský vztah žalobce za účelový, a to z důvodu rozšíření okruhu osob, kterým by potenciálně mohlo být zasaženo do soukromého a rodinného života. S uvedeným závěrem, že se nemůže jednat o vztah trvalý, se zdejší soud ztotožňuje a doplňuje, že žalobce ještě v podání ze dne 18. 4. 2019 tvrdil, že žije ve společné domácnosti s paní T. P. N. v Ch. Po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dne 10. 5. 2019, ve kterém bylo toto tvrzení provedenými důkazy vyvráceno, v odvolání ze dne 10. 6. 2019, tedy o necelé dva měsíce později, pak označuje vztah s paní S. za partnerský

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

vztah s tím, že s ní sdílí společnou domácnost. Ani žalobce tedy před správním orgánem neoznačil vztah s paní S. ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za *trvalý* partnerský vztah (viz podání ze dne 10. 6. 2019). Nutno dodat, že takovému závěru neodpovídala ani žalobcova tvrzení. Jak bylo uvedeno výše, v případě, že dne 18. 4. 2019 žil ve společné domácnosti s paní T. P. N. v Ch. (viz podání ze dne 18. 4. 2019), pak dne 10. 6. 2019 nemohl mít trvalý partnerský vztah s paní S. v P.

39. Soud k návrhu žalobce při jednání dne 14. 9. 2020 v souladu s § 77 odst. 2 s.ř.s. doplnil dokazování o výslech svědkyně paní T. H. S. k prověření toho, zda skutkové závěry správního orgánu ohledně trvalosti vztahu žalobce s jmenovanou obstojí. Jejím výsledkem nebylo prokázáno, že by mezi žalobcem a paní S. byl v době rozhodování žalovaného (ale ani v současné době) jakýkoli vztah, který by se dal označit za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců¹. Jmenovaná uvedla, že se s žalobcem zná asi 5 let, tedy asi od roku 2015. Takové tvrzení však nutně musí být nepravdivé, neboť žalobce byl v období od 10. 10. 2013 do 29. 11. 2018 ve výkonu trestu odnětí svobody a žalobkyně zároveň uvedla, že jej nikdy nebyla ve výkonu trestu navštívit a ani si s ním nedopisovala. Jiný způsob seznámení s osobou ve výkonu trestu však není možný. Lze tedy uzavřít, že se žalobce s paní S. nemohou znát pět let a svědkyně o délce jejich vztahu nevypovídala pravdivě. Svědkyně dále uvedla, že partnerský vztah s žalobcem vznikl v březnu roku 2019, kdy se k ní nastěhoval. Žalobce však ještě v podání ze dne 18. 4. 2019 uváděl, že žije ve společné domácnosti s paní T. P. N. v Ch. Tedy ani toto tvrzení není pravdivé. Svědkyně pak nebyla schopna soudu sdělit, za co byl žalobce odsouzen, což by s ohledem na délku pobytu žalobce ve výkonu trestu (více než 5 let) v případě vážného partnerského vztahu nepochybně musela vědět. Soud tak na základě výše uvedeného uzavírá, že výsledkem svědkyně nebylo prokázáno, že by žalobce měl s paní S. jakýkoli bližší vztah, a závěr žalovaného o tom, že se nemůže jednat z pohledu délky vztahu o trvalý partnerský vztah, je správný.
40. K námitce, že měl žalovaný jednat s přítelkyní žalobce paní T. H. S. jako s účastníkem řízení, zdejší soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech (ať již hmotných či procesních). Stěžovatel se tudíž i v tomto případě mohl domoci ochrany pouze proti porušení svých vlastních práv, na nichž byl rozhodnutím zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).
41. S ohledem na výše uvedené mohla být v otázce účastenství paní S. napadeným rozhodnutím zasažena její právní sféra, nikoliv právní sféra žalobce, který však přesto tuto skutečnost namítá. Postupem žalovaného tak nemohl dojít k zásahu do subjektivních práv žalobce, a soud se tak touto námitkou dále nezabýval.

¹ Podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

42. K námitce žalobce, že místo správního vyhoštění měla být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že předmětný zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
43. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

Ze shora uvedeného však vyplývá, že žalobce svým neoprávněným pobytem na území jednoznačně naplnil skutkovou ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, rovněž bylo správními orgány i soudem shledáno, že správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dále se správní orgány zabývaly též otázkou přiměřenosti dle požadavků ust. § 174a uvedeného zákona, v této souvislosti žalovaný své předchozí pochybení v napadeném rozhodnutí napravil, dospěl k závěru, že vzhledem k veškerým zjištěným skutečnostem, které konkrétně uvedl, se správní vyhoštění jeví jako adekvátní opatření, soud s tímto hodnocením souhlasí.

44. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10.

2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52), a připomíná, že Nejvyšší správní soud vyslovil rovněž závěr, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvažování, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). V daném případě přitom dle soudu zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a správnímu orgánu nezbyla jiná možnost, než žalobci správní vyhoštění uložit, pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců zde není zákonný prostor.

45. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

